

**ЗАКОН ЗА ИЗПОВЕДАНИЯТА, С КОИТО СЕ ИЗЗЕМВАТ В ПОЛЗА НА
ДЪРЖАВАТА ИМОТИТЕ НА БЛАГОТВОРИТЕЛНИТЕ ЗАВЕДЕНИЯ,
ИЗДЪРЖАНИ ОТ РАЗЛИЧНИТЕ ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ**

1949 г.

УКАЗ № 238

*Президиумът на Великото народно събрание, въз основа на чл. чл. 24 и 35, т. 3,
от Конституцията на Народната република България,*

Постановява:

Да се обнародва в „Държавен вестник“ Закона за изповеданията, приет от Великото народно събрание в 10-то му заседание, държано на 24 февруари 1949 година, който гласи:

**ЗАКОН
ЗА ИЗПОВЕДАНИЯТА¹**

Чл. 1. На всички граждани в Народната република България се осигурява свободата на съвестта и на изповеданията.

Чл. 2. Изповеданията, като религиозни общности, са отделени от държавата.

Те могат в рамките на Конституцията и законите на страната, свободно да извършват религиозните си обреди.

[...]

Чл. 20. Образоването на дружества и организации с религиозно-нравствена цел, както и издаването на печатни произведения за религиозна просвета, се подчиняват на общите закони и на административните разпореждания.

Възпитанието и организирането на децата и младежта се извършва под особените грижи на държавата и се намира извън кръга на дейност на изповеданията и техните свещенослужители.²

Чл. 21. Изповеданията не могат да откриват болници, сиропиталища и други подобни заведения.

Заварените от закона такива заведения на изповеданията преминават под управлението на Министерството на народното здраве или на Министерството на труда

¹ Публикува се със съкращения. Отпадналите текстове не се отнасят до благотворителните заведения, издържани от различните изповедания.

² Подчертано от съставителите.

и социалните грижи, а движимите и недвижимите им имущества стават държавна собственост. На собствениците на тези имущества се дава справедливо обезщетение, което се определя от комисия, назначена от Министъра на външните работи, представител на Министерството на финансите и представител на народния съвет, в района на който се намират имуществовата.

Решенията на комисията подлежат на обжалване пред областния съд, чието решение е окончателно.

[...]

Чл. 23. Изповеданията или техните поделения (ордени, конгрегации, мисии и пр.), които имат седалище в чужбина, не могат да откриват в Народната република България свои поделения: мисии, ордени, благотворителни и други заведения; заварените такива се закриват в едномесечен срок от влизането в сила на настоящия закон.

Всички имущества на закритите, съгласно предходната алинея, поделения: мисии, ордени, благотворителни и други заведения, преминават в собственост на държавата срещу справедливо обезщетение. Размерът на обезщетението се определя по реда на чл. 21 от настоящия закон.

Чл. 24. Изповеданията могат да получават материални помощи и дарения от чужбина само с разрешение на Министъра на външните работи.

Чл. 25. Изповеданията, които имат имущества в чужбина, се представляват при сключване на спогодби за тях имущества от Министерството на външните работи на Народната република България. Последното също така защитава и религиозните интереси на българските граждани в чужбина.

[...]

Чл. 32. Настоящият закон отменя всички закони, устави, правилници, наредби и пр., които му противоречат.

Настоящият указ да се облече с държавния печат и се тури в действие.

Изпълнението на настоящия указ се възлага на министъра на външните работи.

Гр. София, 26 февруари 1949 година.

Председател на Президиума на Великото народно събрание:

Д-р М. Нейчев

Секретар на Президиума на Великото народно събрание:

Дамян Попхристов

Първообразният указ е облечен с държавния печат и регистриран под № 9575
на 26 февруари 1949 година.

Пазител на държавния печат,

Министър на правосъдието:

Р. Найденов

Държавен вестник, № 48, 1 март 1949.